

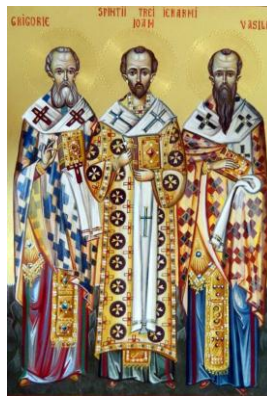
STĂRUNȚA FEMEII CANANEENCE

- „Mare este credința ta; fie ție după cum voești” -

Sfânta Evanghelie ne relatează despre o femeie care nu făcea parte din poporul ales, ci era din părțile Tirului și Sidonului, orașe care nu aparțineau Palestinei, iar pentru a se întâlni cu ea, Însuși Mântuitorul iese din ținuturile Țării Sfinte. Deși Mântuitorul spusese: „nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15, 24) și le poruncise ucenicilor să meargă mai degrabă către acestea, adică către iudeii pregătiți anume pentru ca în mijlocul lor să vină Hristos (Matei 10, 6), totuși El iese din ținuturile lor și merge în Canaan, către cele două cetăți locuite de păgâni, care nu se închinau adevăratului Dumnezeu, ci erau închinători la idoli. Ieșirea Domnului din ținutul Țării Sfinte și venirea Sa în împrejurimile acestor locuri păgâne are două înțelesuri tainice, mai întâi arată ieșirea Fiului lui Dumnezeu din cele dumnezeiești, fără să se despartă de Tatăl și de Duhul și venirea Sa la firea omenească căzută în păcat, devenită închinătoare la idoli și supusă păcatului și morții, care pierduse sfințenia și locuia în întuneric, în latura și în umbra morții. Domnul vine la noi, ia firea noastră căzută, se face întru toate asemenea nouă, dar fără de păcat, adică vine la noi, dar nu se amestecă cu noi, nu devine păcătos, ci caută să ne scoată pe noi din păcat, așa cum a scos-o pe femeia cananeeancă dintru ale sale pentru a se întâlni cu El. Pe de altă parte, ieșirea Mântuitorului din pământul lui Israel nu este altceva decât o prefigurare a faptului că Sfânta Evanghelie va fi propovăduită tuturor neamurilor, așa cum vedem că le poruncește Sfinților Apostoli după Învierea Sa: „Mergând învățați toate neamurile...” (Matei 28, 19), pentru că toate popoarele sunt chemate la mântuire. Mântuitorul a mers în aceste ținuturi ale femeii păgâne, trecând din hotarele Palestinei, tocmai pentru a se întâlni cu ea și pentru a o ajuta. El refuză să-i răspundă acesteia la prima ei cerere de a-i vindeca fiica bolnavă, rău chinuită de diavol. Tăcerea Domnului, cât și întârzierea Sa de a-i da un răspuns favorabil imediat, acestei femei de alt neam, nu fac altceva decât să arate virtuțile acestei cananeence: credința puternică, fapt pentru care Domnul o laudă, smerenia adâncă și rugăciunea ei stăruitoare. La mijlocirea ucenicilor, „Slobozește-o, că strigă în urma noastră”, Domnul a vindecat pe fiica femeii cananeence. Pentru credința femeii cananeence, fiica a fost tămăduită, căci Mântuitorul îi spune: „O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voești” (Matei 15, 28). Și noi, ori de câte ori spunem: „Doamne miluiește”, ne rugăm așa cum s-a rugat femeia cananeeancă: „Miluiește-mă, Doamne” (Matei 15, 22), această rugăciune scurtă a devenit rugăciunea cea mai frecventă a Bisericii. Ea este, de fapt, cea mai concentrată și cea mai cuprinzătoare rugăciune, pentru că cel care cere mila lui Dumnezeu, cere ca Dumnezeu să-și reverse iubirea Sa peste el și peste toți oamenii. Această rugăciune alături de rugăciunea: „Doamne ajută-mă”, izvorâtă din sufletul omului care simte că numai Dumnezeu ne poate ajuta, deși ea nu se ruga pentru sine, exprimă pe de o parte limita puterilor omenești, iar pe de altă parte credința și nădejdea că numai Dumnezeu poate face minuni acolo unde omenește nimic nu mai este posibil. Amin

SFINȚII TREI IERARHI

Sfinții Trei Ierarhi sunt trei ferestre prin care creștinătatea a privit spre Hristos și a primit lumina de la El. Sf. Grigorie Teologul este simbolul științei teologice, Sf. Vasile Cel Mare este simbolul energiei și al acțiunii puse în slujba oamenilor, iar Sf. Ioan Gură de Aur simbol al râvnei apostolice prin cuvânt și faptă, pentru îndreptarea vieții credincioșilor, după învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. Unul reprezintă mintea care gândește, altul gura care propovăduiește și al treilea mâna care lucrează, deși fiecare a avut și minte și gură și mână care lucrau într-o desăvârșită armonie și unitate. Fiecare dintre ei erau deopotrivă neîntrețuți păstori sufletești, mari dascăli ai lumii creștine, propovăduitori și apărători ai dreptei credințe. Opera lor este vastă, iar activitatea lor a cuprins toate domeniile și aspectele vieții: social, cultural, pastoral-misionar, dar au strălucit prin contribuția lor în formarea învățăturii celei adevărate și păstrarea ei în fața celor ce o atacau din toate părțile. Au trăit în secolul IV al erei creștine, secol numit de drept cuvânt „secolul de aur al creștinismului”. „De aur” pentru că în acest secol au trăit cele mai mari personalități ale Bisericii, dar și pentru că în acest secol s-a formulat, pentru totdeauna, de către Biserică, la prin primele două sinoade ecumenice, dogma fundamentală a creștinismului, Sfânta Treime. Sf. Grigore de Nazianz a participat la Sinodul II ecumenic, unde s-a formulat învățătura despre Dumnezeu-Sfântul Duh. Ei au avut o contribuție hotărâtoare, atât la formarea învățăturii celei adevărate, cât și în păstrarea și răspândirea ei. Înzestrați cu calități alese, instruiți la cele mai înalte școli ale timpului, favoriți la o glorie ușoară și urșiți parcă din leagăn la celebritate, cei trei sfinți au renunțat foarte ușor la toate acestea și au primit jugul lui Hristos cel

plin de greutate și suferințe, dar cu conștiința împăcată că și-au ales calea cea bună. Unind o cultura vastă, enciclopedică, cu o adâncă evlavie și îmbinând viața contemplativă cu cea mai activă cu putință în duh de muncă necurmată, de jertfelnice până la moarte, ei stau de veghe și azi ca modele vii, nepieritoare, închinare Bisericii și omului, cu durerile și bucuriile lui, cu căderile și înălțările lui, și Evangheliei lui Hristos cel răstignit dar înviat și înălțat în slavă. Prin cuvântul, prin scrisul și pilda vieții lor, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie Teologul și Sf. Ioan Gură de Aur sunt modelele de slujire și dăruire pentru binele oamenilor. *Cu rugăciunile acestor trei ierarhi, Hristoase Dumnezeule nostru, și cu ale tuturor sfinților surpă și risipește ridicările eresurilor; și pe noi în unire și pașnică așezare ne păzește și ne învrednicește de împărăția Ta cea cerească, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.*

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

- Să nu mai umblăm orfan, ci Să-L primim pe Hristos -

Sfântul Simeon a fost unul dintre cei 70 de înțelepți care au fost aleși, la porunca lui Ptolemeu, faraonul Egiptului, să traducă Legea lui Moise și toate proorociile din ebraică în greacă. Aflăm din Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție despre istoria bătrânului Simeon și cum a ajuns el sub îndrumarea Duhului Sfânt, Care l-a trimis la Templu, unde l-a primit în brațe pe Pruncul Iisus Hristos. Să-L primim și noi pe Iisus Hristos în sufletele noastre. Iar semnificația acestei sărbători să miște inima noastră, să ne fie de învățătură. Pruncul Iisus a fost adus la biserică - pruncii noștri să-i aducem la biserică; dreptul Simeon l-a primit în brațe pe Hristos - să-L primim și noi nu numai în brațe, ci în noi, în inima noastră, în mădulele noastre, în sângele nostru sub forma Pâinii și a Vinului, Trupul și Sângele lui Hristos, cum zicem la rugăciunile dinainte de Împărtășanie. De fiecare dată la Sfânta Liturghie, Iisus Hristos Se răstignește și ni Se dăruiește, în Sfânta Împărtășanie, împărtășindu-ne în chip nevăzut de darurile lui Dumnezeu. De

aceea, când ne împărtășim, să ne împărtășim ca și când ne-am împărtășit prima dată, ca și când ne-am împărtășit ultima dată, ca și când mâine am muri, cu atâta cutremur și credință și dorință de unire cu Dumnezeu. Pentru că nu știm dacă mai apucăm să ne împărtășim încă o dată. Dacă nu ne îndreptăm viața, facem un efort zadarnic. Venirea la biserică este un efort. Faptul că vii de acasă, lași ce ai acasă, stai în picioare, stai în genunchi, uneori e prea frig, alteori e prea cald, aluneci pe gheață și altele. Efortul acesta să nu fie zadarnic. Să fie cu inimă curată, cu inimă smerită, să nu fim certați, să fim împăcați, să ne facem rugăciunile, rânduiala. În biserică este frumos. Dar să nu venim numai pentru frumos, numai pentru cântare, să nu venim nici numai pentru obicei. Este bine să respectăm moșii și strămoșii noștri care veneau la biserică, dar nu numai pentru aceasta. Ei veneau și cu credință și cu inima lor mișcată către Dumnezeu și așa să facem și noi. Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu, a Cărui întâmpinare o sărbătorim astăzi. Ca Prunc, Iisus a fost adus la Templu spre a fi întâmpinat. Ca Mântuitor, acum, prezent în Sfintele Biserici, ne cheamă să venim noi, spre a-L întâmpina, așa cum am făcut și astăzi. De aceea, la fiecare Sfântă Liturghie îl întâmpinăm, minunându-ne de întrevederea tainică a mântuirii, simțind parcă, la sfârșit, impulsul de a rosti împreună, preoți și credincioși: „Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace că văzură ochii mei mântuirea adusă prin jertfa Ta, care se înnoiește la fiecare Sf. Liturghie, cum s-a reînnoit astăzi...”

Sfântul Haralambie, ocrotitorul săracilor și al bolnavilor

- Al doilea hram al parohiei -

În data de 10 februarie săvârșim pomenirea Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie, episcopul Magneziei din Asia Mică. Vom oficia cu sobor de preoți, în ajunul sărbătorii, vecernie cu litie, iar în ziua hramului, după Sfânta Liturghie, vom săvârși Sfințirea mică a apei (Agheasmă), spre folosul sufletesc și trupesc al credincioșilor.

Preot paroh, Ioan Alupoaiiei

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 30 ianuarie	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Miercuri 1 februarie	08:00 17:00	Agheasma Sfântului Trifon Vecernie la Întâmpinarea Domnului
Joi 2 februarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
Vineri 3 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 4 februarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 5 februarie	07:00 10:45	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Să nu minți!

Doi tineri aveau o fetiță de 4 ani. Bărbatul lucra la fabrică și de câte ori pleca de acasă îi atrăgea atenția soției lui, să nu lase copilul nesupravegheat, ca nu cumva să cadă în fântâna din grădină unde adesea se juca. Toate au mers bine, până când într-o zi, pe când bărbatul se întorcea de la lucru, intrând pe porțița grădinii, observă că fetița se juca în jurul fântânii, fără a fi cineva lângă ea s-o supravegheze. „Stai, femeie, că te învăț eu minte”, își zise bărbatul și, intrând în casă, se prefăcu speriat și zise: „Lenuța, copila a căzut în fântână și s-a înecat!”. Femeia s-a schimbat la față și-a dus mâna la inimă și s-a prăbușit la pământ. În zadar a încercat bărbatul să-i explice că a glumit cu ea, căci până să anunțe medicul, Lenuța a murit. Iată isprava unei minciuni. De aceea, Sfânta Scriptură ne spune: „Cel ce își păzește gura sa, își păzește sufletul” (Pilde 13, 3).

Când tăcerea este păcat

Se spune că tăcerea este de aur. Dar nu totdeauna. În anumite împrejurări, tăcerea este păcat. Când taci la spovedanie și nu spui păcatele. Când îți auzi copiii mințind, blestemând, injurând, grăind de rău, și nu-i mustri, este păcat. Când copiii tăi fac fapte rele și tu taci, este păcat. Când semenul tău păcătuiește și tu îi vezi și nu-l sfătuiești de bine și taci, este păcat. Când nu-ți înveți copiii să meargă la Biserică, să se spovedească, să se împărtășească, să facă fapte bune, tăcerea este un păcat. Când nu te rogi lui Dumnezeu pentru părinții tăi sau pentru copiii tăi, tăcerea este un păcat. Când ascuți pe cel ce vorbește de rău și nu-l oprești, este păcat.

Egoistul

Se povestește că un om suferea de multă vreme în iad pentru că avusese păcatul egoismului. Se ruga mereu lui Dumnezeu să-l ierte, căindu-se și spunând că nu mai este egoist. Dumnezeu l-a trimis pe Sfântul Petru să-l încerce, zicând: „Iată, Dumnezeu ți-a auzit rugăciunea și m-a trimis să te scot de aici din iad. Îți voi întinde un fir de care te vei prinde și eu te voi ridica”. Sfântul Petru întinse firul, el se agăță și începu să urce. Dar ceilalți osândiți care se chinuiau în iad, văzându-l că se ridică, au început să se prindă de picioarele lui ca să scape și ei de acolo. Când i-a văzut așa agățați, egoistul s-a gândit cu groază că firul se va rupe și va cădea la loc în iad. Atunci a început să strige la ei disperat: „Coborâți, dați-vă jos!!!”. Și a început să-i lovească cu picioarele și să-i desprindă de fir. Dar când se chinuia să-i desprindă, a căzut și el jos. Așadar egoismul mai era stăpân pe viața lui. Nu dorea să scape decât el, nu și ceilalți, și, astfel, nici el nu a scăpat. Slavă Ție, Doamne!